

[Haunstrup Clemmensen.]

udskrives så mange skatter, var naturligvis rørende og smuk, men den havde forbavsende lidt med saglighed at gøre i forbindelse med hele det økonomiske hændelsesforløb. Vi må erkende, at der fortsat, desværre kun, er behov for en overordentlig stram finanspolitik, og i den forbindelse kan man ikke undgå at sige, at en smule forbindelse med finanspolitik har jo udskrivningsprocenten. Vi forstod ved slutningen af sidste folketingsår, at det var socialdemokratiets opfattelse, at det ikke var saglig forsvarligt at tage standpunkt til, om udskrivningsprocenten skulle være 91 eller et andet tal, før folketinget tog på sommerferie. Folketingets skatteudvalg, 21 mands udvalget, har været samlet den 15. september og adskillige gange senere. Det er undgået min opmærksomhed — det kan selvfølgelig være min fejl, jeg tror det nu ikke — at socialdemokratiet klart og tydeligt har forklaret den danske offentlighed og andre partier i denne sal, hvilken udskrivningsprocent man egentlig går ind for. Er det 91, er det højere, eller er det lavere? Jeg ved da godt, at man siger: vi må have belyst en bunke ting, og vi må vide mere om det ene og om det andet. Men det er nu, der skal tages standpunkt til denne sag, hvis det overhovedet skal være praktisk muligt for skattemyndighederne at fungere. Derfor er jeg skuffet over, at socialdemokratiet endnu ikke klart har taget standpunkt i denne sag.

Jeg tror også, der er grund til at understrege, at hverken pengepolitik alene eller pengepolitik og finanspolitik kan klare vore balanceproblemer. Indkomstpolitikken er derfor kommet ind i billedet. Fra det konservative folkepartis side nærer vi ikke den opfattelse, at indkomstpolitikken er sådan et „Sesam, Sesam, luk dig op!“, der kan løse alle vore balanceproblemer. Naturligvis ikke, men det er et nødvendigt led sammenhængende med de øvrige værktøjer, vi skal anvende i den økonomiske politik.

Vi har fra vor side bestandig lagt afgørende vægt på, at det bliver en indkomstpolitik, der er socialt velafbalanceret, der altså får gyldighed for alle indkomstgrupper og ikke kun for lønmodtagere, men jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning og beder om, at man også fra socialdemokratiets side

og fra SF's side giver den sagligt medhold, at der er betydelige grupper af selvstændige næringsdrivende både i byerhvervene og i landbrugserhvervet, der har en mindre indkomst og væsentlig mindre tryghed i deres økonomiske tilværelse, end store grupper af lønmodtagerne har, og derfor synes jeg, at den hetz, der ikke mindst i de sidste uger har været f. eks. over for butikshandelen, savner saglig baggrund og er urimelig, netop i betragtning af, hvilken levestandard tusinder af disse samfundsborgere har sammenlignet med mange af dem, der fører an i hetzen.

Jeg tror altså, at indkomstpolitik skal være socialt afbalanceret. Jeg tror også, at en indkomstpolitik skal tage sit udgangspunkt i den forhandlingsmekanisme, som har mange årtiers tradition på det danske arbejdsmarked. Derfor er vi overordentlig tilfreds med, at det oplæg, der er kommet fra regeringens side, netop tager sit udgangspunkt i at appellere direkte til arbejdsmarkedets parter om at vise realitetssans og udnytte forhandlingsviljen. Jeg har endnu ikke opgivet håbet om, at en sådan realitetssans og en sådan forhandlingsvilje lader sig etablere. I det konservative folkeparti tager vi det i hvert fald som et overordentlig gunstigt tegn, at der på arbejdsmarkedet er blevet enighed om en ny samarbejdsudvalgsaftale og om nye forhandlingsregler. Det viser, at man netop på arbejdsmarkedet kan forhandle, kan nå frem til resultater, der virkelig er hold i, og som der er en virkelig realitetsbetonet baggrund for.

Men når man fra det offentlige side, når man fra folketingets side lægger så afgørende vægt på, at alle skal vise tilbageholdenhed, at vi skal have genskabt den økonomiske balance, så må kravet naturligvis også stilles til os i denne sal, der ved vor standpunkttagen til bevillinger er med til på meget afgørende måde at påvirke hele den økonomiske aktivitet i det danske samfund. Også her er der en lang, lang række uløste opgaver, som vi alle meget gerne ser løst, og det er for billigt, hvis man fra nogle partiers side forsøger at pege fingre ad andre partier og siger: ha, der kan I bare se, de og de partier har ikke lige så store ønsker som andre partier om at gennemføre en yderligere forbedring, f. eks. i den sociale lovgiv-